

[Hanne Budtz.]

befolkning på godt 4 mill. indbyggere, og det betyder vel, at størstedelen af os er regelmæssige seere. Det stiller naturligvis kæmpemæssige krav til fjernsynsudsendelserne, også når der en dag stilles krav om forøgelse af sendetiden — et krav, som naturligvis først kan honoreres fuldt ud, når det nye TV-hus i Gladsaxe om nogle år står færdigt. Det er klart, at to så forskellige områder som radio og fjernsyn eller TV kræver en vældig og en forskelligartet indsats. Jeg vil da også mene, at de seneste ansættelser af medarbejdere er sket med henblik på ansættelse alene inden for et af områderne; men de to arbejdsfelter samles jo under fælles programchefer, som igen skal salte sig i 2 personer henholdsvis over for program- og TV-direktørerne.

Nu er man i den lykkelige situation at have særdeles dygtige programchefer, men dels er det vel næsten umenneskeligt store krav, der stilles til dem i det daglige arbejde, dels er det vel nødvendigt at få delt arbejdet med henblik på at få skabt mindre afdelinger med større ansvar for den enkelte — hermed mener jeg altså også større ansvar nedefter. En så pyramidalsk opbygning, som faktisk findes i øjeblikket, kan hindre en hurtig afvikling af aktuelle opgaver, og den kan hindre en tilstrækkelig fri udfoldelse af de mange gode kræfter, der har følt sig tiltrukket af den særlige arbejdsform og indsats, som radio- og TV-arbejdet kræver.

En adskillelse af radio og TV vil også kunne betyde en øget indsats på et af de områder, som for de fleste seere i dag spiller en væsentlig rolle i TV, nemlig den store underholdningsafdeling, en udvikling, som efter manges opfattelse må gå forud for etableringen f. eks. af en omfattende melodiradio. Det er vel ikke på forhånd givet, at det er en opgave for Danmarks radio at sørge for let musik over en stor del af dagen, i hvert fald ikke i et omfang, der kvæler og indskrænker de opgaver, som er præciseret i radiolovens § 5, der pålægger Danmarks radio, som jo er en monopolradio, ansvaret for, at udsendelserne er af alsidig, kulturel og oplysende art.

Den administrative opbygning og udvikling, som hidtil har fundet sted, har jo i og for sig været naturlig. Danmarks radio er

ung i forhold til f. eks. undervisningsministeriet, som institutionen sorterede under, og det er naturligt, at man har haft et forbillede i en ministeriel tradition. Traditioner er både gode og nødvendige at have inden for en administration, men den pyramidalske opbygning kan hindre en effektiv afvikling af programmerne og forsinke medarbejdernes indsats. Man må erkende, at denne særlige administration af radio og TV er af en helt anden art end en almindelig administrativ opgave.

Det er blevet sagt, at det afgørende for hele virksomheden i Danmarks radio er, hvad der kommer ud af højtaleren eller henholdsvis ses på skærmen, og det er selvfølgelig fuldstændig rigtigt, det kan jeg være enig i; men det helt gode resultat nås ikke, hvis der ikke i opbygningen findes en sådan smidighed, at medarbejderne kan inspireres til den bedst mulige indsats. Derfor stiller jeg i dag det spørgsmål til den højtærede minister for kulturelle anliggender, om den højtærede minister vil foranledige, at der nu træffes forberedelser til en adskillelse af radio og TV.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Efter beslutning af radiatorådet i 1958 gennemførtes der fra 1. april 1959 en sammenlægning af radioens og fjernsynets programtjenester. Der etableredes herefter 4 afdelinger, som hver for sig spændte over både radio og fjernsyn. I spidsen for hver afdeling står en programchef, der som sine nærmeste medarbejdere har en souschef for radioen og en souschef for fjernsynet. Det blev ved gennemførelsen af denne ordning fastslået, at den måtte betragtes som en forsøgsordning. Det var utvivlsomt nødvendigt i sin tid at kæde radio og fjernsyn sammen, og de fremskridt, der har været inden for fjernsynet, kunne næppe have været gennemført uden hjælp fra radioen. Radioloven af 11. juni 1959, som jo blev enstemmigt vedtaget i det høje ting, tager ikke stilling til spørgsmålet. Spørgsmålet var imidlertid genstand for forhandling i det folketingsudvalg, som arbejdede med forslag til lov om radiospredning, og i udvalgets betænkning siges der — Folketings Tidende 1958-59, tillæg B. sp. 1115 —

„Udvalget har under sine drøftelser